

A TORNÁC

Igen, igen, mindig csak ez a tornác;
a vadszőlő, ahogy bepöndörödik
a tetőről, s a falra, mögéd,
cirádás árnyékot vet, mely lassan széttörik.

A rózsák ragyogása, mialatt
elfelejti magát
a bukszus, a krumplivirág, a saláta.

A szőlőhegyek színeváltozása
a felhőkkel, egy hosszú napon át.

Meg az egyedüllét, s a pince, ahonnét
sötét szerszámok szuszogását hallod.

Az árnyak eltakarnak. Beomló homokbánya
mélyén kering — tagolatlan — a hangod.

KÁNIKULA

Tüzes kerék. Poros bogáncsok.
A dél, a délután, az este.

Fekete tollpihék tapadnak
az elszabadult ördögszekerekre.

A kertben maguktól leesnek a körték,
mikor a legédesebbek.

A málnabokor megrepedt szíven
lomha legyek szárnyai rezegnek.

Halottak lesik a domb mögül
az öklendező gesztenyefákat.

— Lehullt egy csillag. Adjatok vizet
az utazónak és a lovának! —